

d ô v o d o v:

Bezzákladná je dovolacia sťažnosť žalovanej strany, že odvolací súd porušil materiálne právne pravidlo tým, že žalujúcej strane priznal sporovú spôsobilosť.

V Československu cudzinci — pokiaľ ide o práva súkromné — majú vôbec rovnaké práva a povinnosti, ako tuzemci, keď nie je k vzniku týchto práv výslovne potrebné československé štátne občianstvo. Podľa čs. práva k uzavreniu obchodných úkonov nie je potrebné čs. štátne občianstvo a preto cudzozemci môžu uzavierať obchodné úkony na území Československej republiky, ak im toto právo nebolo odňaté v dôsledku retorzie. Obchodníkom, bydlíacim v Maďarsku, toto právo nebolo doteraz odňaté a tak obchodníci, bydlíaci v Maďarsku a majúci maďarské štátne občianstvo, môžu platne uzavierať obchody v Československej republike. Z toho však plynie, že môžu aj sporom uplatniť pred československými súdmi práva, ktoré vyvodzujú z takých obchodných úkonov.

Žalujúca strana tedy má sporovú spôsobilosť aj na území Československej republiky a nezbavuje ju tohoto jej práva okolnosť, že jej firma, to jest meno, pod ktorým prevodzuje svoj obchod a ktorým sa podpisuje (§ 10 obch. zák.), odchyľuje sa od občianskeho mena terajšieho jej jediného majiteľa, predpokladajúc, že jej táto firma patrí podľa zákonov jej vlasti a je zapísaná tam do firemného registra; lebo podľa medzinárodného súkromného práva osobná spôsobilosť cudzincov k právnym úkonom má sa posudzovať vôbec podľa zákonov miesta, ktorým je cudzinec podrobený podľa svojho bydliska; teda, keď obchodník prevodzuje obchod vo viac štátoch, smerodajný je dotyčne jeho firmy zákon toho štátu, kde má svoje sídlo.

Výpisy z firemného registra dosvedčujú, že žalujúcej strane podľa zákonov jej vlasti patrí firma, pod ktorou vystúpila v tomto spore.

Čís. 15446.

Není-li mezi dědici sporu o tom, zda peněžitá částka patří do pozůstalosti čili nic, nemůže ani věřitel pozůstalosti, jemuž byla povolena separace pozůstalosti, žádati, by tato částka byla složena u soudu.

(Rozh. ze dne 30. září 1936, R I 818/36.)

P r v ý s o u d vyhověl žádosti věřitele pozůstalosti Jana M-a, jemuž byla povolena separatio bonorum a uložil Anně Ch-ové, by složila k soudu určitou částku z pojistky zůstavitelovy, o níž mezi dědici nebylo sporu, že do pozůstalosti nepatří. R e k u r s n í s o u d návrh pro tentokráte zamítl.

N e j v y š š í s o u d nevyhověl dovolacímu rekursu Jana M-a.

D ů v o d y :

Dovolací rekurs Jana M-a je bezdůvodný. Okolnost, že v jeho zájmu byla pravoplatně povolena separace pozůstalosti, není důvodem, aby rekursní soud zkoumal, zda částka, která na zůstavitelovu pojistku byla vyplacena pozůstalé vdově, patří do pozůstalosti čili nic, když mezi dědici není spor o to, zda pojistka patřila do pozůstalosti čili nic, nýbrž o to, patří-li pozůstalé vdově či zůstavitelově matce. Rozhodnutí rekursního soudu je tedy v souladu s §§ 44, 45 nesp. pat. a pozůstalostní soud nebyl oprávněn uložit Anně Ch-ové, aby k soudu složila částku, kterou žádný z dědiců pro pozůstalost nereklamuje. Poukaz na rozh. čís. 2049 Sb. n. s. nedopadá, neboť tam nejvyšší soud stejně rozhodl vyhovět dovolacímu rekursu fy. W., které bylo nižšími soudy uloženo, by složila k soudu peněžitou částku, ač firma ta svého dluhu neuznávala, kdežto jinak šlo tam o částku, která do pozůstalosti patřila.

Čís. 15447.

Není nezákonností, byl-li podle § 136 nesp. pat. odkázán na pořad práva věřitel, jenž měl pro svou pohledávku exekuční titul.

(Rozh. ze dne 30. září 1936, R I 899/36.)

Usnesením p r v é h o s o u d u byl Československý stát se svou pohledávkou odkázán podle § 136 nesp. pat. na pořad práva civilního. R e k u r s n í s o u d změnil toto usnesení jen potud, že odkázal Československý stát na pořad práva správního. Proti tomuto rozhodnutí stěžuje si Československý stát jen proto, že podle § 25 zák. čís. 100/31 Sb. z. a n. měli býti na cestu správní odkázáni dědicové, poněvadž ti popřeli nárok, který se opírá o exekuční titul, totiž vykonatelný výkaz nedoplatek.

N e j v y š š í s o u d nevyhověl dovolacímu rekursu.

D ů v o d y :

Otázka, kdo měl býti odkázán, je rozřešena souhlasně nižšími soudy, a jde proto o dovolací rekurs ve smyslu § 46, odst. 2 zák. č. 100/31, který může býti podán jen pro nezákonnost, zřejmý rozpor se spisy nebo zmatečnost. Dovolací rekurs je podán pro nezákonnost. Nezákonné ve smyslu § 46, odst. 2 citovaného zákona jest takové opatření, které se příčí jasnému a nepochybnému znění nebo smyslu zákona, jehož bylo nebo mělo býti na případ užito (čl. V. č. 1 zákona č. 251/34 Sb. z. a n.). Jak rekursní soud, tak i stěžovatel neprávem se sice odvolávají na § 25 zákona č. 100/31, neboť nejde o otázky předurčující. Na tento případ mělo býti užito zásady vyslovené v § 136 nesp. pat., podle něhož pohledávky, u nichž se nedosáhne narovnání, mají býti odkázány na pořad